

Egy viccesre sikerült túra leírása!

Egy szép októberi pénteken nekivágtunk a tervezett túránknak. Munka után indultunk, nem szerettünk volna szabadságot kivenni, inkább vállaltuk, hogy egyszer csak megérkezünk a Dachstein hegység lábához. Végül, éjjelre kiértünk Obertraun településre, majd nekiláttunk kempinget keresni, Megleltünk egyet, de az zárva volt. Szerencsénkre kicsit odébb észrevettünk egy szabadkempinget, örömteli pillanatok voltak, végre felbonthattam a finom hazai vörösbort, /ez jól jön ha sziklába próbálsz meg alumínium cövekekkel leverni☺/ Mondanom sem kell, hogy egymás után deformálódtak el, természetesen volt nálunk acél cövek is, ennek segítségével megoldottuk a sátor stabilizálását. Éjszaka nem volt látható a táj, de reggel elénk tárult a fenséges hallstatti tó látványa, első osztályú sátorhelyet sikerült kifognunk és még fizetni sem kellett érte. Reggel korán keltünk, hogy a steig túra beleférjen a napba, összepakoltunk és elindultunk a felvonóhoz, hogy elérjük az első indulást. Az idő csodálatos volt, napsütésben bandukoltunk a simonyi menházig, elég jól haladtunk. A menháznál nem töltöttünk sok időt, pár fotó és már indultunk is a beszállási pontig. Itt már pontosan lehetett látni, hogy elcsúszunk az idővel, és nem érünk vissza időben, de erről nem igazán vettünk tudomást. Megtaláltuk a steig kiindulópontját, felvettük a felszerelést és nekivágtunk a D nehézségű útnak. Az utat viszonylag gyorsan teljesítettük, néhány kitért szakasztól eltekintve kellemes kis mászás volt. Továbbhaladva hamarosan elértük a csúcson ahol elfogyasztottuk a jól megérdemelt pálinka adagunkat. A látkép magáért beszélt, gyönyörű tiszta ég, felejthetetlen látvány a dachsteini gleccserre, megérte a kemény munkát, ezt a fajta „munka gyümölcsét” bármikor szívesen fogyasztanám. Természetesen elkészültek a csúcsfotók, majd csakhamar elindultunk vissza a menház irányába. A visszavezető útig le kellett ereszkednünk a steig egy szakaszán, azt megtalálva megkezdtük bukdácsolásunkat. Mit mondjak, veszélyesebb volt, mint fölfelé, jobbra-balra mély szakadékok, törmelékes mészkő a talpunk alatt és itt már nem volt biztosítás. Haladtunk szépen, de sajna lassan, ráadásul a jelzéseket is több alkalommal kerestük, persze itt igazán nincs mit keresni csak menni lefelé, de azért nem mindegy, hogy milyen minőségű úton tesszük azt. Hosszú csúszkálás után elértük a menedékházat, addigra már teljesen kiszáradtunk. Útközben arról elmélgedtünk, hogy mit és mennyit fogunk inni. Bementünk a házba és elmélgedésünknek megfelelően csak ittunk és ittunk. Ami gondolkodásra késztetett minket, hogy már elmúlt délután hat óra, az utolsó felvonó (levonó) öt órakor indult el lefelé, tehát lekéstük. Átrágtuk az új helyzetet, megbeszéltük, hogy menjünk le gyalog, vár minket a jó kis sátrunk és a meleg leves. A menházban azt az infót kaptuk, hogy van egy kézi felvonó, amellyel még le tudunk menni, így újult erővel és remegő térdekkel igyekeztünk lefelé. Menet közben feltűnt, valami nem stimmel, túl sima volt az út, nem erre jöttünk fölfelé, bassztikula, rossz irányban haladtunk, sajnos az osztrák jelzések hagynak kívánnivalót maguk után. Sebaj - bíztattuk egymást – elő a térkép, újratervezés, szerencsénkre a Wiesberg menháznál van egy összekötő út, amely visszavisz minket az eredeti szakaszra, igaz ez többlet kilométerekkel járt, de nem volt mit tenni. A hütténél jobbra kellett továbbhaladnunk egy káprázatos völgyben, itt már szürkület volt és elég gyorsan felraktuk a fejlámpáinkat, de így is emlékezetesen szép völgyre találtunk. A felvonó állomást megtaláltuk, csak már későn, negyed tízkor már semmi sem visz le innen csak a lábunk. Megpróbáltunk bejutni az épületbe, ami sikerült is. Mint a filmekben az ajtó elé érve felkapcsoltak a reflektorok és magától kinyílt az ajtó, vártuk, hogy mikor jönnek a zombik?? Szerencsére nem jöttek. Az előtérben négy ajtót találtunk, ebből a négyből egy volt nyitva, csodák csodájára ez egy melegedő volt, pont az ilyen késői turistáknak találták ki, gondoltam. Nem volt kérdés, itt aludtunk. Aludtunk, ez azért túlzás, inkább nevezném jógázásnak, hideg volt, kényelmetlen és minden ruhánk nyirkos volt az esti párától. Alig vártuk, hogy reggel legyen és lejussunk a kiindulópontig. Itt jegyezném meg, hogy mindketten rengeteg zacskós levest hoztunk magunkkal, amelyet este szerettünk volna

megenni a sátor mellett. Ezen az esten nem sikerült. Reggel hétkor kelt a nap, megropogtattuk csontjainkat és elindultunk. Az út hátralévő része sem volt egyszerű, gyakorlatilag folyamatosan tompítani kellett lépéseinket, olyan meredek volt az utolsó szakasz. Három óras menetelés után leértünk a parkolóba, ahol még egyben megtaláltuk az autót. Beültünk és megbeszéltük, hogy addig nem indulunk haza, ameddig nem fogyasztjuk el a tegnapi estei levesünket, ha fene-fenét eszik is!!! Igen ám, de elfogyott a vizünk, semmi gond, veszünk valahol, ezzel csak annyi probléma adódott, hogy Ausztriában vasárnap minden zárva volt. Ez sem gond, irány a benzinkút, addig is amíg kerestünk egyet legalább megnéztük a hallstatti tó környékét. Találtunk kutat, vettünk vizet, irány vissza sátorhoz, amelyet nem loptak el. Elővettem a gázfőzőt és nekiláttunk a víz forralásának. Leültünk, kiválasztottuk, hogy melyik levest fogjuk elfogyasztani. Nem beszélgettünk, csak néztük a tájat és a bűvárok ténykedését, vártuk, hogy felforrjon a víz, amely soha nem forrt fel ugyanis kifogyott a gáz. Amit akkor éreztünk, nem tudom leírni, nem is lehet, de egyben volt bosszantó és komikus is. Egy teának azért jó volt a melegvíz. Megettük a maradék hidegét, összepakoltunk és koradélután elindultunk haza. Nem nekem kellett vezetnem, így hamar édes álomba merültem (biztonsági öv kikapcsolva), ez nem tartott sokáig, Gergő társam felébresztett – csatold be az övedet –, már késő volt a rendőrök kiszúrták. Még mentünk picikét, természetesen megállítottak és annak rendje-módja szerint megbüntettek az öv helytelen használatáért. Egyébként a rendőri egyáltalán nem voltak kedvesek, diplomatikusak, sokkal inkább voltak durvák és erőszakosak, vajon azért mert magyarok vagyunk?! Ez már nem derül ki soha. A további út hazáig nem hozott több meglepetést, nevezhetném unalmasnak is, de most társam igyekezett megőrizni. Végig mehettünk volna autópályán, de EMESE lehozott minket onnan, mondván a hatodrangú út gyorsabb.... Hiába mondtam, hogy ez így nem jó, Gergő nyugodtan válaszolt, ahogy Ő szokta „semmi gond, bízz meg Emesében”. Végül, drága barátomnak igaza lett, Emese tervei szerint időben, vasárnap este nyolc órakor hazaértünk. A leírás alapján úgy tűnhet, hogy ez egy nagyon rossz kirándulás volt, de ez nem igaz. Jó kedvűen, jó időben teljesítettünk egy erős klettersteiget az Alpok szikláinak közt, köszönet kitartó és önzetlen társamnak, Fejes Gergelynek. (akkor sem hiszek EMESÉnek☺).

Írta: Dobos Csaba

